

<b>Pillangókés és más egyéb . . . . .</b>	<b>2-3</b>
<b>Borbál . . . . .</b>	<b>4</b>
<b>Maszkabál Nagylókon . . . . .</b>	<b>4</b>
<b>Ipari park? Minek? . . . . .</b>	<b>6</b>
<b>Iskolaérett-e a gyermekem? . . . . .</b>	<b>7</b>
<b>Igen, képviselője vagyok a választókerületnek . . . . .</b>	<b>8</b>

Felelős szerkesztő–kiadó: Hargitai Lajos - 06(30)9860 849

A Dél-Mezőföld független hetilapja

[www.bogardesvideke.hu](http://www.bogardesvideke.hu) - [www.bogarditv.blog.hu](http://www.bogarditv.blog.hu)

## Félnek a cigányok



A Sárbogárdi Cigány Kisebbségi Önkormányzat meghívására Enczi József sárbogárdi rendőrkapitány tartott fórumot a művelődési központban. Sok érdeklődő volt, többek között a Magyar Gárda több tagja is megjelent.

*Írásunk a 3. oldalon.*



Sárszentágotán az Alba Regia Néptáncgyűttes hagyományos disznótort rendezett. Este a közös vacsora után műsort adtak a falu lakosságának.

*Írásunk az 5. oldalon olvasható.*

## Hogy vagy?

Sokszor teszik fel az embernek a fenti kérdést. Vannak humoros írások, amelyekben a megkérdezett tényleg elkezdni mondani, hogy ő hogy van. Hosszú, részletes beszámolóba kezd, kitér az egészségügyi, a családi, az állampolgári viszonyaira, s az érdeklődő közben elalszik. Milyen jó lenne, ha egy mondatban elmondhatnánk, hogy vagyunk! Többnyire meglegszünk a legegyszerűbb válasszal: „Köszönöm, jól.”

Nem szeretek hazudni. Nem mondhatom, hogy jól vagyok. Ilyen időjárási viszonyok között, amilyenekben mostanában részünk van, egy korombeli fickó lehet-e jól? És a többi. Soroljam? Lehetek-e jól, miközben a hazámban a szemem láttára születik meg a gengsztervilág, drogbarók és lányfuttatók röhögnek a társadalom szemébe luxusautóikból? Lehetek-e jól, miközben orrfacsaró bűz árad a különböző vezető testületek korrupciótól fertőzött vidékeiről? Lehetek-e jól, ha válságban van az országom, romlik az élet-színvonalam, s míg pár évvel ezelőtt félre is tudtam tenni a jövedelemből, most szégyenszemre nem tudom visszafizetni a baráti kölcsönöket, és adósságokban vergődöm? Örüljek-e annak, hogy városom néhány év óta harmadszor kerül föl az országos média címlapjaira, és ismét valami kellemetlen dolog kapcsán?

Először az emlékezetes sárbogárdi árvíz képeit láthattam szomorodva a televízió képernyőjén, amikor a csatornanyílások bőföggve árasztották kifelé a vizet, és elöntötte az utcáinkat az égi áldás, dőltek sorban a vályogházak. Másodszer akkor találkoztam sorozatosan az akkori polgármesterünk arcával a tévén, amikor bedöglött a város egyetlen komolyabb középüzeme, és emberek százai lettek hirtelen munkanélküliekké. Most meg, harmadszorra, a rádió és televízió bemondói ejtik ki újra és újra Sárbogárd nevét a híradásokban, mert az egyik veszprémi késelő a mi szűkebb pátriánkból származik, itt gyerekeskedett, itt járt iskolába, itt indult a „pályafutása”.

Megint híresek lettünk, s megint éghet a pofánk.

Van itt színvonalas kulturális élet, énekkar, színjátszás, képzőművészet, vannak országosan jegyzett íjászok és más sportolók, városszerte szép köztéri padok csábítgatnak, s bizonyára van sok más is, amire büszkék lehetnénk, de az országos média ezekre nem harap rá, mert nincs szenzációértékük.

Valami miatt azonban átok lebeg a helység felett: nem visz közvetlen vonat Budapestre, csak ha ráfizetünk néhány százast, a beígért M8-as út megvalósulása távolabbra került, mint a magyar euró, az önkormányzatban több a veszekedés, mint kéne, a főutcai romok falára lassan emléktábla kerül, olyan régiek.

Mindenesetre, ha mostanában megkérdézi tőlem valaki, hogy vagyok, ezt a diplomatikus választ találtam ki: „Nem panaszkodhatok.” De tényleg! A vérnyomásom jó, orvosi leleteim kedvezőek, tudok aludni, a kellenél is jobb az étvágyam. A többi is megoldódik egyszer. Talán.

(L. A.)